

БЕОГРАДСКЕ

ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ ОПШТИНЕ БЕОГРАДСКЕ

Год. XXI.

НЕДЕЉА 30. МАРТА 1903

Број 14.

ИЗЛАЗЕ НЕДЕЉНО ЈЕДАН-ПУТ

ПРЕТПЛАТУ ВАЉА СЛАТИ УПУТНИЦОМ АДМИНИСТРАЦИЈИ ЛИСТА
А СВЕ КОРЕСПОНДЕНЦИЈЕ УРЕДНИШТВУ

ЦЕНА:

За Србију на годину 6 данара
на пола године 3 .
За стране земље на годину 9 .

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ

ГРАЂАНСТВУ ГРАДА БЕОГРАДА

Српске Цвети, славна успомена на јуначки Таковски Устанак, јуначко дело Милоша Великог и 6 април такође славна успомена на предају градова, велико и мудро дело Књаза Мученика, светли дани у новијој српској историји, два историјска чина Славних и Витешких Обреновића, који нас потсећају на дужност дубоке захвалности и синовљег поштовања према сенима Милоша Великог и Књаза Мученика мудрих владалаца српских, предака нашег Узвишеног Господара и Краља Александра I прославиће се и ове године уједно на Српске Цвети.

Грађанство града Београда ће многобројним присуством архиепископској служби и благодарењу на Српске Цвети у Саборној Цркви, кићењем тога дана домова заставама а у вече осветљењем, дати видљива доказа своје ваздашње захвалности и признања према славним прецима љубљеног нам Краља и Господара Александра I, Милошу Великом и Неумрлом Михаилу, који су са дедовима нашим, Њиховим помагачима, створили нам данашњу слободу и тиме заслужили вечну захвалност и искрено поштовање свију нас Срба; као и дати видљива доказа своје велике љубави и дубоке оданости према достојном потомку Славних Обреновића, нашем милом и витешком Господару и Краљу Александру I, и Његовом Светлом Дому.

*Од суда општине града Београда 29 марта 1903 године,
Београд.*

МИ

АЛЕКСАНДАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

На предлог Нашег Министра унутрашњих дела, а на основу члана 23 а закона о устројству општина и општинских власти, — постављамо:

за председника општине вароши Београда, Николу Стаменковића, професора Велике Школе, са платом, која је одређена буџетом општине београдске за ову годину.

Наш Министар унутрашњих дела нека изврши овај указ.

28. марта 1903. год.
у Београду

АЛЕКСАНДАР С. Р.

Министар
унутрашњих дела,

В. М. Тодоровић С. Р.

Београдском Грађанству

Његово Величанство Краљ благоволео је превисоким својим Указом од 23 марта ове године уважити оставку, коју му је поднео Министар иностраних дела г. Сима Лозавић и ставити га на расположење, а у исто време поставити за заступника Министра иностраних дела г. Павла Денића, Министра грађевина.

На основу наређења Управе града Београда од 25. ов. м. № 10738 суд београдске општине обзнањује београдском грађанству овај Указ.

Од суда београдске општине 27 марта 1903 г., АБр. 2959 Београд.

Београдском Грађанству

Његово Величанство Краљ благоволео је Прокламацијом својом од 24. ов. м. објавити:

Да обуставља важност Устава од 6. априла 1901 године за кратко време до Његове даље наредбе и узимајући у своје руке вршење свеколике највише државне власти благоволео је наредити што ће силу закона имати:

1. Указ о наименовању Сенатора од 6. априла 1901 године као и сви потоњи укази о накнадним наименовањима престају важити као да нису ни постојали. Тако исто сви садашњи чланови Државног Савета стављају се на расположење према одређењима §. 34. закона о чиновницима грађанског реда.

2. Народна Скупштина која је изабрана за периоду 1901, 1902, 1903 и 1904 године распушта се а мандати изабраних сенатора за периоду 1901, 1902, 1903, 1905, 1905 и 1906 године престају важити.

3. Престају важити и укидају се ови закони:

А. Закон о штампи од 18 Децембра 1901 године;

Б. Закон о изборима чланова Народног Представништва од 12. Децембра 1901 године;

В. Закон о општинама од 21 Марта 1902 године;

Г. Закон о пословном реду у Сенату од 21 Маја 1902 године;

Д. Закон о пословном реду у Народној Скупштини од 21. Маја 1902 године.

4. Ступају у законску силу и враћају се у важност:

А. Закон о штампи од 12. Марта 1881 године са изменама и допунама од 12. Јуна 1882 године, 11. Јуна 1884 године и 9. Јула 1898 године;

Б. Закон о општинама од 24. Марта 1866 године са изменама и допунама од

8. Октобра 1875, 14. Јула 1878, 28 Децембра 1879, 11 Јуна 1884 и од 24. Априла 1885 године.

Ове наредбе добивају сву законску силу и важност чим се у „Српским Новинама“ обзнане за све власти и грађане.

Прокламација са овим највишим наредбама објављена је у „Српским Новинама“ од 25. ов. м. Кабинет је остао исти.

На основу наређења Управе града Београда од 25. ов. м. № 10739, ово се саопштава београдском грађанству.

Од Суда београдске општине 27. марта 1903 године, АБр. 2962, Београд.

Београдском Грађанству

Његово Величанство Краљ благоволео је превисоким Указом својим од 24. ов. м. уважити оставку кабинета ђенерала г. Цинпар-Марковића и сву господу Министре из истог кабинета ставити на расположење, а у исто време благоволео је поставити:

За Председника Министарског Савета свога почасног ађутанта ђенерала г. Димитрија Цинпар-Марковића, министра на расположењу;

За министра војног, свога почасног ађутанта ђенерала г. Милована Павловића, министра на расположењу;

За министра унутрашњих дела г. Велимира Тодоровића, министра на расположењу;

За министра правде г. Антонија Пантовића, министра на расположењу;

За министра грађевина и заступника министра иностраних дела г. Павле Денића, министра на расположењу;

За министра финансија г. Милована Р. Маринковића, министра на расположењу;

За министра просвете и црквених послова г. Луку Лазаревића, министра на расположењу;

ПОДЛИСТАК

ЖИВОТ И ВЛАДАВИНА
СТЕВАНА ДЕЧАНСКОГА

НАПИСАО

МИЛОШ Л. ЗЕЧЕВИЋ (11)

И ова господа моја као праве слуге Христове..., узевши благослов од игумана и од овога преосвештенога, одоше у државу овога побожнога (краља Уроша — Милутина). Прво дођоше преосвештеноме архијепископу господину Никодиму, поклониле му се и предадоше писма од сабора светогорских калуђера. И тако овај мој преосвештени архијепископ Никодим прими те речи, и као човек доиста добру рад, ревнитељ истинске љубави, мрзећи зле људе и чувајући се сваке неправде, одмах се подиже побожноме и христољубивоме краљу Урошу. И тако овај преосвештени отиде заједно са овим богоизабраним светогорским калуђерима; и кад су ови предали писма која су писана од стране светогорског сабора, и затим кад су улучили згодно време, приступише са овим преосвештеним архијепископом, го-

сподином Никодимом ка побожноме (краљу), и што год имаху усмених порука од стране оних који су их послали, све исказаху. Овај пак преосвештени, имајући доиста велику слободу код овога побожнога (краља), приђе му и стаде говорити слатке и разложите речи, којима би могао велики гнев краљеве јарости преобратити у благод, — као што и би.

„Овај пак побожни краљ, не хотећи презрети такве молбе овога преосвештенога и свега богољубивога сабора светогорскога него се смилова и рече: „Испуњавам оно што тражите и заповедам да у свему буде воља ваша, као што говорасте о моме сину.“

— А ови побожни захвалише Богу и овоме побожном, и поклониле му се говорећи: „Бог милостиви који награђује свакога ко је благ, и који услишава оне који га искрено призивају а свима молбу испуњава различним даровима своје богате милости, — тај једини, премилостиви Бог сваке видљиве и невидљиве ствари, нека испуни оно што ти срце жели и тражи.

„И потом побожни краљ посла посланике са својим обележјем тасту своме, благоверноме грчком цару кир Андронику у славни град Константинов, где је држан син његов, поручивши му да га пусти. Кад је то чуо васељенски цар, обрадова се врло, па, указав му многе почести и давши му све што му је требало, заповеди да га са

почашћу испрате у државу родитеља његова...¹

„И кад је (Стеван) приспео своме родитељу, заједно са својим сином Душаном и са неколико мале деце своје, припаде ногама његовим (држећи везане очи — како доликује слепоме) и горким сузама говораше: „Оче, знам да си по крви благ; смилуј се на мене недостојна; што сам год учинио милостиву лицу твоме, све се то на мени сврши, и ја ево признајем своја безаконја. Не тајим, нити одричем оно што знаш, него као кривац у свему и као мртавац лежим бачен пред тобом, али не презири пород свој.“ Овај његов родитељ, побожни краљ, не могући одолети жалости и тузи срца свога, а видећи сина свога, који му говораше такве речи, смилова се и даде му неки мали део од области будимаљске жупе да ту живи.“²

11. Тако се о повратку Стеванову прича у родослову; овоме се причању, што се појединости тиче, нема шта ни додати ни одузети, јер је оно најпотпуније и најопширније казивање о том догађају. Али оно, поред свега тога, не даје потпуно објашњење о томе. Из овога се причања види да се главна заслуга за повра-

¹ Овде настаје похвала цару Андронику који је лепо поступао са Стеваном у Цариграду.

² Дан., Животи краљева, стр. 164—170.

За министра народне привреде г. Љубомира Новаковића, министра на расположењу.

На основу наређења Управе града Београда од 25. ов. м. № 10737, Суд београдске општине обзнањује београдском грађанству овај указ.

Од суда београдске општине 27. марта 1903 г. АБр. 2960, Београд.

Београдском Грађанству

Његово Величанство Краљ, благоволео је прокламацијом Својом од 25. ов. м. објавити:

- 1., да враћа у потпуну силу и важност Устав од 6. Априла 1901 године;
- 2., да према члану 106. Устава д-животни чланови Сената наименовани по чл. 70. Устава израде привремени изборни закон као и привремени пословни ред за оба дома.

Да мандати за прве изборе вреде за посланике Народне Скупштине до 21. Маја 1907 године а за изабране сенаторе до 8. Септембра 1909 године.

Његово Величанство Краљ, овом прокламацијом свима земаљским властима заповеда да по овоме уставу и овим наредбама поступају, а свакоме да им се покова.

Целом Српском Народу шаље свој Краљевски поздрав препоручујући милу нашу отаџбину заштити Свемогућег Бога.

Кабинет је остао исти. Државни је Савет измењен сасвим.

Доживотни сенатори постављени су нови. За председника Сената постављен је ђенерал Јован Белимарковић, а за потпредседнике Стојан Вељковић и Филип Христић, чланови Сената.

За председника државног Савета постављен је ђенерал Антоније Божићенић члан Сената, а за потпредседника Владимир Јовановић члан Сената.

так Стеванов у Србију придаје владици Данилу или, још боље, српском свештенству у чије је име радио владика Данило и ондашњи српски архијепископ Никодим. Али сасвим је оправдано мислити да то није било тако просто као што прича Стеванов биограф у родослову: Стеван се није могао вратити у Србију само умоливши за то краља Милутина, нити је краљ Милутин могао онако олако и само по својој вољи допустити Стевану да се врати у Србију. Тако се не сме мислити, јер ни пре није само од Милутина зависила судбина Стеванова, а напред је јасно казано да Стеван није кажњен само зато што је то краљ Милутин хтео, него, напротив, краљ је Милутин био приморан од других да ослепи и уклони Стевана из Србије. Стеван се дакле није могао вратити у Србију само тако ако му то отац допусти, већ ако му узмогне допустити. Напред је изложено како су значајни догађаји били узрок да Стеван буде кажњен, а према овоме како о томе родослов на споменутом месту говори, може се сасвим узети да је то била Милутинова приватна ствар. Не треба наново доказивати да би тако схватање овога догађаја било потпуно неправдано. Мора се дакле претпоставити да су Стеванову повратку претходили у Србији неки догађаји који су учинили да се Стевану омогући повратак.

И прокламације и укази о овоме објављени су у „Српским Новинама“ од 25. ов. м.

На основу наређења Управе града Београда од 25. ов. м. № 10740, ово се саопштава београдском грађанству.

Од суда београдске општине 27. марта 1903 г., АБр. 2961, Београд.

РАД ОДБОРА ОПШТИНСКОГ

РЕДОВНИ САСТАНАК

4 марта 1903 г.

Председавао заступник председника општине г. Владимир Лацковић. Од одборника били: г.г. Д. Тадић, Д-р. М. Леко, Р. Драговић, Урош Благојевић, Лазар М. Матаћ, М. Штрбић, Ђорђе Н. Петровић, Ј. Константиновић, К. Теодосијевић, Петар Новаковић, Милов. Милековић, Димитрије Наумовић, Др. Јован Данић, А. Н. Кремановић, Мих. М. Борђевић, Дамњан Стојковић, Никола И. Димитријевић, Милан Димић, Милош Валожић, Св. Јанковић, Јован Смедеревац и А. Ј. Аксентијевић, Деловој Мих. М. Марјановић

I

Прочитао је записник одлука седнице држане двадесет петог фебруара тек године и примљен без измена.

II

Одборник г. Јован Смедеревац наводи да би насипање баре Венеције општину коштало, кад би је насипала преносом земље са Карабурме вагонима српске државне жељезнице а према цени превоза коју је дирекција општине дала и условима у понуди дирекције означеним и то: превоз једног вагона од 6 m³ 3,50 динара или 0,60 дин. пренос кубног метра земље; копање, утоваривање и истоваривање 1 m³ 1,05 динар; пренашање од пруге до места по 0,20 дин. од кубног метра, дакле насипање једног кубног метра стало би општину насипањем на овај начин 1,85 динара. Ако се тако насипе 300000 куб. метра коштаће насипање истих општину 555000 динара. Међу тим општина може насупи бару Венецију преносом земље из прокопа иза Вајфертове пиваре, одакле је и жељезничка дирекција узимала земљу за насипање баре Венеције

Кад се ово има на уму, онда је лако увидети шта све, ради потпуног објашњења овога догађаја, недостаје наведеним причању у родослову; видеће се како се у родослову причање о повратку Стеванову почиње доцније него што би требало. Ништа се не говори о томе шта је претходило, те тако, с обзиром на оно што је раније било, догађај је постао нејасан и неразумљив. Стога не можемо бити задовољни само оним што се о повратку Стеванову из Цариграда прича у родослову, већ, ако хоћемо да нам је ствар јаснија, морамо тражити још обавештења. Али пошто та обавештења не можемо наћи у изворима, морамо их тражити у неким другим приликама које стоје у вези са повратком Стевановим, или које се могу лако довести у вези са тим догађајем.

12. Из досадашњег излагања може се видети да је узрок прогонству Стеванову у Цариград било с једне стране то што га краљ Драгутин није могао трпети у Србији страхујући за права свога сина, а с друге стране то што је краљ Милутин хтео да избегне могућност нових нереда, док је Драгутин жив, који би могли настати ако би Стеван и даље остао у додиру са властелом. Да би се дакле Стеван могао вратити у Србију потребно је било: да томе више не може сметати краљ Драгутин, и да краљ Милутин може као

где је сада жељезничка станица па да је то кошта много мање, а ево рачуна о томе шта би општину на тај начин насипање баре стало.

Општина је још пре десет година купила шине и точкове од вагонета. Она би од тих шина могла да направи колосек од баре Венеције до прокопа иза Вајфертове пиваре преко топчидерског друма. Да тај колосек не би смегао саобраћају истим друмом општина би имала да направи на истом друму ћуприју од 50 m дужине. За пренос земље имала би да набави две машине. Све би то коштало и то:

Две машине по 15000 дон.	30000 динара
Оправка 30 вагонета	4500 "
2500 прагова	3000 "
Усеци у земљу с обе стране	4000 "
Ћуприја од 50 м.	13000 "
	Свега 54500 "

Копање, утоваривање, истоваривање и разношење земље коштало би по 0,80 дин. од кубног метра или 300.000 m³ по 0,80 дин. свега 240000 динара, дакле са спремањем напред изложеног свега 294.500 динара односно 1 динар од кубног метра. Сва би ова преносна средства општина могла да употреби за насипање и осталог дела баре Венеције и ке-а па да је исто кошта опет 1 динар од кубног метра.

Предлаже да се на овај начин изврши насипање баре Венеције.

Заступник председника општине захваљује одборнику г. Смедеревацу на овоме лепом и корисном предлогу, али држи да се исти не може остварити са кредитом који се за ову годину располаже на насипање бара, али ако би се исти предмет везао са грађењем кејова онда би се могао извести помоћу кредита који би се за грађење кејова имао одобрити.

Одборник г. Јован Смедеревац изјављује, да се машине за превлачење вагонета кад се нема кредита не морају куповати, јер се вагонети могу превлачити теглећом стоком, па би ипак општина у овој години располагала сумом од 25000 динара за копање, утоваривање, истоваривање и размештање земље, а у будуће би стављала у буџет суме за то према својој финансијској могућности тако, да би за неколико

поузвано рачунати да Стеван неће имати разлога да се наново против њега буни заједно са властелом.

Што се прве погодбе тиче, она се створила сама од себе. Марта месеца 1316 године умро је краљ Драгутин, а одмах након тога краљ је Милутин показао уколико се мислио држати речи коју му је на сабору 1313 године дао: он ухвати Драгутинова сина Владислава, баца га у тамницу, и заузме му Браничево и Мачву са Београдом.¹ Овај поступак Милутинов најочитије показује да он није никада озбиљно помишљао одрећи се своје намере: да наслеђе престола обезбеди за своје потомке; а оно што је понекад изилазило у сусрет Драгутиновим жељама била је чисто политичка игра његова. Из тога се дакле може извести да је овим поступком краљ Милутин рад био да постигне двоје: да обезбеди свога наследника од Владислава и да овлада Браничевом и Мачвом. Због овога другога дошао је у сукоб са Угарском, која је 1319 године са папом, Филипом Тарентским и босанским баном скло-

¹ Micha Madius, Historia etc.: „...Anno Dom(ini) MCCCXII погрешно место: MCCCXVI; (в. Руvaraц „Годишњица“ II, стр. 244 и Pejacsevich, Historia, Serviae, стр. 223.). Dominus Rex Stephanus Rasciae, carnis debitum soluens, diem ultimum suae mortis signavit, etiam Vladislaus ipsius filius per patrum suum, scilicet Regem Uroscium, carceratur.“ Schwandtner, Scriptores, tom. III. стр. 643. Упореди Љ. Ковачевић и Љ. Јовановић, Историја срп. народа, 1895-6, стр. 104.

година могла да изврши насипање баре. Пре него би се приступило извршењу овога посла ваљало би наредити грађев. одељењу да изрази предрачун коштања ђуприје о којој је реч.

Одборник г. Раденко Драговић налази да је овај предлог г. Смедеревца уместан и користан по општину па га за то и потпомаже.

Заступник председника општине и сам прима овај предлог одборника г. Смедеревца и налази да би исти предлог ваљало упутити одборској секцији за грађев. одељење, у којој је и сам г. Смедеревац да га у детаљима проучи и предложи начин за извођење истог у детаљима.

Одборник г. Урош Благојевић предлаже да се овај предлог усвоји у начелу.

По саслушању свега тога, — одбор је решио:

Да се овај предлог одборника г. Смедеревца усвоји у начелу и упути одборској секцији за грађевинско одељење на проучење у детаљима и мишљење о начину извршења истог.

III

По прочитању акта одељака Управе града Београда АБр. 1954, 1955, 2022, 2070, 2114, 2115, 2116 и 2117, којима се траже уверења о владању и имовном стању извесних лица, — одбор је изјавио:

Да су му непознати: Видоје — Филип — Парезановић, бив. трг. помоћник, Јован Шимановић и Данило Павловић, касапски момци, Адам Кордић, ашчија, Љубица жена Адама Кордића, ашчије, Ђождар Обрадовић, бакалски момак, Петар Чолић, пиљар; да је доброг владања и сиротног имовног стања: Андра Чупић, бив. кафеџија; да су доброг владања и доброг имовног стања: Радивоје Ђорђевић, воскар, Коста Глишић, бакалин, Фердинанд Квириви, тапетар и Макса Антонијевић, рентијер; и да су доброг владања и средњег имовног стања: Милан Стојисљевић, кројач и Витомир Милојевић, чиновник држ. монопола.

ни савез против Милутина и удари на њ.

Кад се овај поступак Милутинов доведе у везу са оним шта је он раније чинио да би краљевска власт остала његову потомству, онда се сама собом намеће мисао да је краљ Милутин, после смрти краља Драгутина, опет заподео питање о своме наследнику, и покушао да га реши у корист свога потомства а на штету Драгутинова сина Владислава.¹ Њему није могло бити по вољи да престо, на коме је он дотада већ преко тридесет година седео, и краљевину коју он својом ретком владалачком одлучношћу и вештином подигао на висину најугледније и најбогатије државе на Балкану, преда дру-

¹ Има мишљења да је Милутин дошта хтео одржати дану реч, и престо оставити Владиславу Драгутиновићу. Тако мисли П. Срећковић (Истор. срп. народа, II, стр. 251.). У неком писму папе Јована XXII из 1318 године нашао је Срећковић да се помиње неки „comes“ Владислав, коме папа пише да уставе против краља Милутина. Држећи да је то Владислав Драгутиновић, и мислећи да је Зета била област у којој су управљали будући наследници престола, Срећковић узима то као доказ да је краљ Милутин тамо Владислава поставио „као свога законитог наследника.“ И не узимајући у руке то писмо папе Јована XXII у коме се помиње речени „comes“ Владислав, има се разлога мислити да тај Владислав није Владислав Драгутиновић. Пре свега Срећковић не каже како је тај Владислав из Зете доспео у тамницу из које, како вели, излази још у време боловања краља Милутина (ibid, стр. 270—271.); сем тога се Владислав, Драгутинов син, нигде у страним споменима не зове „comes“, већ или „чех“ или filius regis Stephani, или обоје заједно. Да тај Владислав у Зети није Владислав Драгутиновић види се и из Хопфове историје Византије

IV

По прочитању акта Управе града Београда АБр. 2009, којим тражи мишљење општ. суда по молби Ташка Кркедића, ђака Св.-Савске вечерње школе да се прими у српско поданство, — одбор је изјавио мишљење:

Да се милиоцу може по молби учинити ако томе не стоје на путу какве законске сметње.

V

Заступник председника општине износи одбору на мишљење молбу Ђорђа С. Протића, пензионера оvd. којом тражи уверење о породичном односу.

По прочитању те молбе СтБр. 788, — одбор је изјавио мишљење:

Да се молиоцу може дати тражено уверење о породичном односу.

VI

По прочитању решења суда од 28 фебруара тек. године АБр. 1994 о одређеној цени лебу за прву половину месеца марта тек. године, — одбор је примио к знању са одобравањем ово решење општ. суда.

VII

По прочитању мишљења управе општ. трошарине АБр. 150, 308, 1029, 1297, 1425 и 1802, по молбама: Максима Флајшера и Мајера, Адама Леовића, стаклара, Рајка Гођевића, трговца, Павла Обрадовића, хотелијера, Манојла С. Торбице и Франца Рознера, све због повраћаја трошарине, — одбор је решио:

Да се из прихода трошаринског на име повраћаја истог, врати и то:

Максиму Флајшеру и Мајеру, деведесет и осам динара и седамдесет пара динарских наплаћене им општ. трошарине на 4935 к.грама стакла,

Адаму Леовићу, стаклару, тридесет и три динара и осам пара дин. наплаћене му општ. трошарине на 1654 к.грама стакла;

гоме а не своме породици. И ако би било да су то захтевали каки било значајни државни интереси; и ако би било да је краљ Милутин владалац коме је држава његова изнад свега, и који би за њу жртвовао све, ипак ово је случај где се за стаје и где се оклева и размишља пре него што се приступи жртвовању. Тако би, велимо, било кад би био случај да је опстанак државе био у опасности, ако на престо не дође који Драгутинов син. Међутим, ни ми данас, на нити је краљ Милутин онда увиђао да би српска краљевина што имала да изгуби, ако би, место Драгутинова сина, дошао на престо ко од Милутинових потомака.

Имајући дакле ово на уму, ми могамо претпоставити да је и сам Милутин помишљао на повратак Стеванов и пре него што су дошли да га за то моле светогорски калуђери и архијепископ Никодим. Тако би изишло да су се краљ Милутин и посланици светогорских калуђера

где се каже да је то био Владислав Коновић (Hopf, Griechische Geschichte. Ersch und Gruber, Encyclopedie der allg. Wissenschaften. Bd. 85. p. 420 и нап. 37. Упореди Љ. Андрејевића, Српски краљевски престо, стр. 73—74.; а Хопф је несумњиво од Срећковића најљивље читао споменике. И кад се узме у руке писмо папе Јована XXII од 17 јуна 1318, наћи ће се да папа спомиње како је послао писмо „Vladislav Gomone. Dioclee et maritime Albanie Comitit (Theimer, Hung. I. стр. 831.): дакле неки кнез из Северне Арбање, чија област није можда ни била у области ондашње српске краљевине.

Ранку Гођевићу, трговцу, педесет и два динара и деведесет и једну пару дин. по одбитку 5% државног процента наплаћене му општ. трошарине на извесну количину грађе.

Павлу Обрадовићу, хотелијеру, четрдесет дин. по одбитку 5% државног процента наплаћене му општ. трошарине на извесну количину пива;

Манојлу Торбици, спедитеру две стотине динара по одбитку 5% државног процента наплаћене му општ. трошарине на 2000 литара пива; и

Францу Рознеру, сто двадесет динара и осамдесет пара динарских наплаћене му општ. трошарине на извесну количину меса; које су артикле по том извезли ван трошаринског рејона.

VIII

По прочитању мишљења управе општинске трошарине АБр. 1383 по молби Милана Димића, индустријалца, за повраћај трошарине, — одбор је решио:

Да се молиоцу из прихода трошаринског на име повраћаја истог врати четрдесет и пет динара и тридесет и пет пара дин., по одбитку 5% државног процента наплаћене му општ. трошарине на 52 трегера које је по том извезао ван трошаринског рејона.

Примр. дба. Седници кад је ова одлука донесена није присуствовао одборник г. Милан Димић, као интересован.

IX

Заступник председника општине износи одбору на решење молбу Михајла Јањушевића, општ. подинжињера, којом моли за тридесетодневно осуство ради полагања инжињерског испита.

По прочитању те молбе и мишљења грађев. одељења по истој АБр. 2097, — одбор је решио:

Одобрава се молиоцу тридесетодневно осуство од дужности ради наведене це-

сусрели у својим жељама, те се краљ Милутин сада одмах одлучио да поврати Стевана.

13. Али има неких околности које се противе овакој закључку, и које би, кад би само у свему биле истините, могле да покажу не само да краљ Милутин није сам помишљао да поврати Стевана, да би имао коме оставити престо после своје смрти, него, шта више, да се он о своме наследнику није нимало бринуо. Ово друго мишљење заступа данас Јиречек, додајући да то показује како краљ Милутин није био онако далеких погледа, како га замишља Новаковић, и да је та његова непажљивост у питању о наследнику била главни повод раздорима око престола, који су у Србији настали сутрадан после његове смрти.¹ Оставићу за-

¹ Новаковић у своме делу „Срби и Турци“ вели о краљу Милутину: „Умени и довитљиви дух Милутинов, као што и други докази сведоче, дошта је полетао далеко да пронесе своју и својера народа славу.“ (Стр. 73.). На то му у своме реферату на ту књигу одговара Јиречек „Novaković rühmt Milutin als einen grossen und weitblickenden Herrscher. Serbien hat unter seiner fast 40 jährigen Regierung jedenfalls an Bedeutung gewonnen, seine grosse Kriegsmacht (πολλή στρατιωτική δύναμις, Gregoras, VIII, 1, 5) imponierte den Nachbarn, seine vielen frommen Stiftungen sicherten ihm ein bleibendes Andenken in seinen eigenen Lande, aber die mangelhafte Regelung der Thronfolge zeugt von keinen weiten Blick. Gleich nach dem Tode des König wurde das Land erschüttert durch den Krieg zwischen den Söhnen Milutin's Stefan Uroš III und Konstantin sowie dem Sohne Dragutin's, König Vladislav.“ (Archiv für slav. Philologie, Bd. XVII, 1895, p. 259.).

ли које ће му се рачунати од дана када га буде употребио.

X

По прочитању молби: удружења техничара великошколаца АБр. 1732, којом тражи помоћ за екскурзију и Јевте Павловића и комп. књижара, којом нуде општини на откуп под погодбама у истој молби изнесеним оригиналне слике „Зека Буљубаша“ и „Хајдук Вељко“, које је израдио академски живописац г. Раносовић, — одбор је решио:

Да се преко ових молби пређе на дневни ред, пошто општина нема буџетске могућности да по истима учини.

XI

По прочитању молбе савезног ловачког удружења у Београду којом моли да се београдски ловци ослободе у будуће од плаћања општинске трошарине на убијену дивљач и мишљења управе општ. трошарине по истој АБр. 9819/902; и молбе Стевана Чупића, земљоделца и осталих потписника исте АБр. 9118/902 којом са разлога у истој изнесених моле да се ослободе плаћања општ. трошарине на њихове производе (усеве) које сеју за своју личну намирницу као и по прочитању мишљења управе општ. трошарине по истој молби АБр. 9477/902, — одбор је решио:

Да се молиоци од овога тражења као противног уредби и тарифи за наплату трошарине у вароши Београду одбију.

XII

По размотрењу акта АБр. 9617, 902, која се односе на тражење г. Мих. Ј. Ристића, олд. судије да општина по ранијем тражењу његовог оца пок. Јована Ристића, бив. Краљев. намесника, направи оправку зида на имању његовом у Ресавској улици, која је изазвана нивелисањем Ресавске — сада Луњевичине улице, — одбор је решио:

Да се молилац од овога тражења одбије, пошто његово имање нивелисањем

сада на страну питање колико је до Милутина стојало и шта је он могао и требао да учини па да промена на престолу после његове смрти буде потпуно мирна и без икаквих потреса у земљи, па ћу споменути податке на којима Јиречек јамачно наснива своју мисао.

И родослов, и Буркард и Цамблук кажу да је Стеван Дечански објавио да види тек пошто је краљ Милутин издахнуо, а први међу њима прича како се краљ Милутин веома растужио, кад је видео свога сина, који је преда њ изишао држећи везане очи „како додикује слепоме.“¹ Нема ниједног основног разлога порицати да је овако казивање споменутих извора истинито; Стеван је јамачно,

¹ Дан., Животи, стр. 169. О томе како је Стеван показао да види, овако прича родослов: „И по прѣставлении сего... крали (Милутина)... савъ него отъврѣвъ бо-говальнаи оуста кралиа да види врло добро“ („Годишњица“, XIV, 1894, стр. 25.). А Цамблук: „И оубв въ велико царь (краљ Милутин) послѣднихъ дыхааше, мнози къ Стевану велико имать скоростъ притичоше, бываемаа извѣ творааху. То же лѣтъ быти таковаа нещцевааше, ниже бо тако оудобнѣ быше къ приложенію: еже мнози страждоуть лѣгостію разоума. Да ико же штьчьскоую смърть истинно урѣдѣ, абѣ оуброуеъ шть шчью поврѣгъ, свѣтлѣ лицемъ свѣтлѣиши же шчьима сѣбравшимъ се влѣте се и на достоиное тому ерьбское царѣство препосоуетъ се.“ („Гласник“ XI, стр. 64.).

ове улице није ни у колико општењено већ шта више добило већу вредност.

XIII

По прочитању решења школског одбора од 4. фебруара тек. год. АБр. 38, којим је одлучио, да се „Бачкој трпези“ помогне у овој години са хиљаду динара на терет партије бр. 203 расхода буџета I, спроведеног суду актом школског одбора АБр. 1494, — одбор је решио:

Одобрава се ово решење школског одбора.

XIV

По прочитању молбе Јанаћка Стефановића, олд. месара, АБр. 786, којом тражи да му општина изда под закуп под досадањим погодбама и досадању закупну цену од 1260 динара месарски плац бр. VII на Краљевом тргу, који сада под закуп држи а за време од првог маја ове па до првог маја 1906 годне с тим, да бараку сада на истом плацу постојећу о свом трошку оправи; као и по прочитању извешћа економног одељења по тој молби АБр. 1582, — одбор је решио:

Да се месарски плац бр. VII на Краљевом тргу, који сада држи под закуп Јанаћко Стефановић олд. месар уступи под закуп истом закупцу Стефановићу за време од првог маја ове па до првог маја 1906 године по досадању годишњу закупну цену од хиљаду две стотине и шесет динара а под досадањим погодбама и условом да бараку на истом плацу постојећу о своме трошку оправи.

XV

По прочитању молбе Димитрија Ј. Дедића, олд. месара АБр. 9791 којом тражи да му општина уступи под закуп за време од првог маја ове до првог маја 1906 године месарски плац бр. II на Краљевом тргу, с горње стране, по садању годишњу закупну цену од 1269,09 динара с тим да бараку на истом плацу постојећу реновира; као и по прочитању понуде Јанаћка Стефановића, олд. месара АБр. 1755, којом нуди

не знајући шта је управо краљ Милутин мислио, или бојећи се како преваре, крио да му се вид повратио. Из овога се дакле мора извести онакав закључак каки је извео Јиречек, јер не би било оправдано претпостављати да је Милутин ипак мислио оставити престо Стевану и ако је знао да је слеп, премда и така претпоставка не би била сасвим бесмислена, ако се прими Јиречеково мишљење о Милутиновим владалачким особинама.¹

Али и поред свега тога, споменуто казивање не може да послужи као непобитан доказ да краљ Милутин, после смрти Драгутинове а пре повратка Стеванова, није намишљао да престо остане баш Стевану, а још мање се из тога може изводити да краљ Милутин није учинио све што треба да питање о наслеђу престола још за његова живота буде на чисто изведено. Треба се само сетити онога што је напред речено о поступку Милутинову са Стеваном одмах после његове побуне; треба се сетити како је краљ Милутин наредио најпоузданијим својим људима да Стевана ослепе, несумњиво стога што је

¹ Управо овака би претпоставка потпомагала Јиречеково мишљење о владалачким особинама краља Милутина. Колико би то било мудро од Милутина да је себи одредио за наследника слепа човека, сваки може увидети, кад замисли како би се расположење у земљи створило, особито у оно време када је требало да владалац буде без икаквог телесног и душевног недостатка.

за овај исти месарски плац за исто време закупну годишњу цену од хиљаду пет стотина шесет и девет динара и девет пара дин., — одбор је решио:

Да се за издавање под закуп овог месарског плаца за време од првог маја ове па до првог маја 1906 држи ужа лиценцијација између Димитрија Ј. Дедића и Јанаћка Стефановића, олд. месара.

XVI

На молбу Београдског Певачког Друштва АБр. 1389, — одбор је решио:

Да се Београдском Певачком Друштву у овој години рачунећи од првог Јануара исте издаје из општинске касе на терет партије на непредвиђене потребе по педесет динара месечно на име помоћи за певање у београдској Саборној цркви као што му је и до сада издавано.

XVII

По прочитању молбе Драге жене пок. Танасија Наумовића, бив. олд. АБр. 156 и 1173, — одбор је решио:

Да се молила одбије од тражења да се ослободи плаћања општин. дуга за саграђену калдрму, а да јој се допусти да исти дуг исплати у месечним ратама од по десет динара.

XVIII

По прочитању молбе Јована Живадиновића, пензионера и Милутина Ј. Марковића, касац. судије АБр. 436, којом траже да општина реши да г. г. Др. Стеван Марковић, проф. Велике Школе и Младен Николић, потпуковник у пензији, који су по одобрењу општине везали своје зграде са каналом у Пајсијевој улици, који су молиоци по доцштењу општине о своме трошку саградиле, направи молиоцима сразмерни део вредности истог канала, — као и по размотрењу ранијих акта и после потребног обавештавања, — одбор је решио:

желео да та казна не буде до краја извршена; треба се сетити како околности јако наводе на мисао, да је Стеван протеран у Цариград не да тамо вечито остане, већ да чека док се стање у Србији за њега не разбистри; треба најзад имати на уму факат да Стеванов повратак у Србију пада после смрти краља Драгутина и пошто је Владислав допао у Милутинову тамницу, па ће се лако увидети колико је природна претпоставка: да је Милутин вратио Стевана из Цариграда зато што је мислио да на тај начин реши питање о наслеђу у корист свога потомства.

Па ипак, поред свега овога што је наведено у корист ове претпоставке, она није довољно доказана да може послужити као већ утврђена чињеница. Њеном се праву на опстанак противе још неке околности, које јој сметају зато што су нејасне. Може, на име, бити питања: зашто да Стеван Дечански крије од свога оца да су му очи оздравиле, кад је лако могао сазнати да га је отац вратио њега ради а не себе ради, т. ј. да га је вратио да му буде наследник. Остављајући засад на страну питање да ли је Милутин баш Стевану мислио оставити престо или коме од Стеванове деце, напомињем да тај поступак Стеванов није необјашњив, и ако нам доиста мора остати чудноват.

Да се ова молба упути на мишљење одборској правничкој секцији за судско одељење.

XIX

По прочитању молбе Наталије Смиљанић, Даринке Зорић и Стане Стевановић, АБр. 9335, због накнаде штете причињене њином имању на Хајдук Вељковом венцу нивелисањем Сарајевске улице, као и по прочитању извешћа грађев. одељења по истом предмету АБр. 10435, 902, — одбор је решио:

Да одборници г. Раденко Драговић и Димитрије Наумовић на лицу места учине извиђај по овој молби и поднесу извешће са својим мишљењем.

XX

На представку Управе водовода, АБр. 1657 а по молби директора опсерваторије, — одбор је решио:

Да се опсерваторија с обзиром на услуге које је чинила општини дајући јој бесплатно потребне јој податке за канализацију ослободи плаћања дужне таксе за воду за време од 1 јула до 31 децембра 1900 године у сто три динара и деведесет пара дин.

XXI

По прочитању молбе стараоца масе поч. Св. Стаменковића, којом траже накнаду изда- така, које су учинили на оправку имања исте масе постојећег у Чика Љубиној улици изазване нивелисањем исте улице, и извешћа грађев. одељења по истом предмету АБр. 1064/902, а после потребног обавештавања, — одбор је решио:

Да се ова молба упути на мишљење одборској секцији за грађевинско одељење.

Примедба: Седници кад је ова одлука донесена нису присуствовали одборници г. г. Светозар Јанковић и Милован Миленковић као интересовани, јер су стараоци молилачке масе.

Ничим се не може доказати да је Милутин казивао Стевану своје намере онда када га је хтео ослепити, јер тешко да би и Стеван пристао на тако лукавство по цену својих очију, те отуда можемо као сасвим природно узети да Стеван сада ако би и дознао шта му је отац са њим смишљао, није смео веровати оцу, који га је једном већ преварио у Зети. Стеван се волео претварати да је слеп, него да се изложи новим опасностима за свој живот. Сем тога, ми данас не знамо да ли је краљ Милутин до повратка Стеванова успео да припреми све што треба да, без велике опасности, може прогласити себе за наследника другог кога а не Драгутинова сина. Врло лако може бити да је и сам краљ Милутин знао да је Стеван здрав, али да је то крио бојећи се како нове буне, која би добро дошла Угарскоме краљу и папи, који би се радо користили новом Милутиновом незгодом. Може бити да је Милутин све извршио тако као да само чини по вољи светогорским калуђерима и архијепископу Никодиму, а с изговором да је Стеван слеп, и да је самим тим он искључен из наследства. Овакој претпоставки иде у прилог факат што се Дечански, кад је, после смрти очеве, предузео краљевску власт, нашао пред многим непријатељима унутра, који су потпомагали брата му Константина и Владислава

XXII

По прочитању молбе г. Ђорђа Павловића, државног саветника у пензији, којом тражи да му општина накнади издатке које је учинио на оправку своје зграде постојеће у Чика Љубиној улици изазване нивелисањем исте улице, као и по прочитању извешћа грађев. одељења по истом предмету АБр. 10646, — одбор је решио:

Да се ова молба упути на мишљење одборској секцији за грађевинско одељење.

XXIII

Заступник председника општине износи одбору на решење молбу г. Милована Миленковића, оvd. трг. којом се жали на решење општ. суда од 11 маја пр. године АБр. 4461, којим је одбијен од тражења да му општина накнади 120 дин. колико је платио на име утрошене таксе за воду и износ ђубрета из имања свога које је општина држала под закуп за канцеларије грађев. одељења Управе града Београда а за време за које га је општина за наведену цел држала под закуп и тражи да се понова реши да му се ова сума исплати.

По прочитању те молбе АБр. 10253/902 и размотрењу ранијих односних акта, — одбор је решио:

Да се молилац од овога тражења као неумесног а већ расправљеног извршним решењем општ. суда од 11. маја пр. год. АБр. 4461, одбије.

Примедба. Седници кад је ова одлука донесена, није присуствовао одборник г. Милован Миленковић као интересован.

XXIV

Заступник председника општине извештава одбор, да је одборско повереништво изабрато решењем одбора од 10 јануара тек године АБр. 538 у смислу истог решења купио на јавној лицитацији држаној на дан 29. јануара ове год. непокретно имање Атанасија Ђ. Кумануди, оvd. трговца, постојеће у улици Царинско Пристаниште бр. 14 за суму од *четрнаест хиљада и један динар* у злату. Да је ова куповина по-

Драгутиновића. Тако се може узети да је Милутин вратио Стевана усред свога припремања да прогласи себи наследника и да је то спремање наставио и даље, и у томе га је и смрт затекла (29 октобра 1321 године).

14. Овим је, мислим, доказано да нема основа Јиречекову тврђењу да краљ Милутин није учинио све што је требало и што је могао учинити да себи одреди наследника и да томе своје наследнику обезбеди долазак на престо пошто он умре; а на тај начин повећана је вредност напред изнесеној претпоставци да повратак Стеванов има тесне везе са радом краља Милутина на обезбеђењу наследства своје потомству. Али нигде није одређено речено коме је управо краљ Милутин мислио оставити престо; да ли баш Стевану или коме од Стеванове деце. Ово је питање веома тешко решити, једно стога што о томе ништа не говори ниједан до данас познати извор, а друго саме ондашње политичке прилике у Србији тако су нејасне и неодређене да се ни на основу њих нити што може одређено рећи нити као поуздано утврдити. Али поред свега тога, ја ћу о томе изнети једну своју претпоставку, која је, и ако јој недостају непобитни докази ипак, бар се мени сада чини, врло вероватна. Али да, пре тога, споменем још нешто.

стала извршном и да је Управа Фондова известила општ. суд о томе и позвала га да у законом року положи закупну цену.

Моли одбор да прими ову куповину к знању и одобри кредит за исплату купљеног имања.

По саслушању тога, — одбор је решио:

Да се умоли Управа Фондова да општину прими за дужника за куповну цену, а да њена интабулација за толику суму остане и даље на купљеном имању до исплате куповне цене. Ако Управа Фондова на то не пристане, онда да се куповна цена овога имања у четрнаест хиљада и један динар у злату исплати у овој години Управи Фондова по добивеном за то надлежном одобрењу а на терет општинске готовине.

XXV

На молбу Томаније удове пок. Николе Радосављевића, бив. оvd. пиљара, а по размотрењу акта дуговања пок. Николе Радосављевића, бив. оvd. пиљара, општини кирије, — одбор је решио:

Да се маса пок. Николе Радосављевића, бив. оvd. пиљара, из прихода од дужника разних а као повраћај истог врати две стотине седамдесет и шест динара и осам пара динарских, колико је од исте масе више наплаћено преко суме коју је иста маса по осуди судској имала да плати београдској општини на име дужне кирије и осталих досуда, пошто општина на ту суму није имала права, јер јој није досуђена.

ОПШТИНСКЕ ВЕСТИ

Председник београдске општине. Указом Његовог Величанства Краља од 28. овог месеца постављен је за председника београдске општине г. Никола И. Стаменковић, професор Велике Школе.

Преминуо. Велики пријатељ и добротвор српског народа, руски консул у Ми-

Из напред наведеног причања у родослову о повратку Стеванову из Цариграда види се да је Стеван, по повратку, отишао у неки крај у Будимљу да тамо живи. Пошто су Немањићи у тој жупи имали својих сопствених имања,¹ по свој прилици добио на уживање једно од тих породичних имања. Ту је Стеван живео све до дана када му је јављено за смрт очеву. Тада је збацио повез са очију, објавио по краљевини да види врло добро и предузео краљевску власт у своје руке.²

Овако је Стеван могао учинити у главном из два разлога; могло је бити да је Стеван као прави наследник просто сео на краљевски престо, баш као што му је отац желео; а могло је исто тако бити да је Стеван заузео престо и ако то у самој ствари није био његов, *него можда његова сина Душана.*

(Наставиће се)

¹ Види чланак Ст. Новаковића, Никољ-Пазар и Бихор-град, у „Годишњаци“ IV, стр. 325.

² Дан., Животи краљева, стр. 170.; Памблук, у „Гласнику“ XI (1859), стр. 64.; Буркард, у „Годишњаци“ XIV (1895) стр. 25.

тровици Шчербина преминуо је између 27. и 28. овог м. у 1 час и 15 минута по поноћи. Бог да му душу прости. Вечан му помен у српском народу.

Присуствовао. Свечаном помену који је приређен 29. ов. м. у 11 часова пре подне у београдској Саборној цркви присуствовао је корпоративно и одбор београдске општине са заступником председника општине г. Владимиром Лацковићем.

О Б Ј А В А

На основу решења г. Министра Грађевина од 13. марта ов. год. № 1682 држаће се јавна лицитација за лиферовачке туцаника и за израду макадама у Таковској улици у канцеларији грађев. одељења општинског на дан 2. априла ов. год. од 10 сати пре подне до 12, када ће се и закључити.

Кауција је према закону о јавним грађевинама 300 динара и то у готовом, вредним државним папирима или интабулацији.

План, предрачун и остала техничка и погодбена документа, изложени су сваког радног дана у поменутој канцеларији.

Позивају се предузимачи, који право имају, да пом. дана дођу и лицитирају.

Из канцеларије грађевинског одељења општине вароши Београда, 27. марта 1903 год. № 935.

О Б Ј А В А

На основу решења г. Министра Грађевина од 12. марта ов. год. држаће се јавна лицитација за израду калдрме у дворишту дезинфекционе зграде у канцеларији грађевинског одељења општинског на дан 1. априла ове год. од 2 сата по подне до 5, када ће се и закључити. Предрачунска је цена 1704 дин.

Кауција према закону о јавним грађевинама 200 динара и то у готовом, вредним државним папирима или интабулацији.

План, предрачун и остала техничка и погодбена документа, изложени су сваког радног дана у поменутој канцеларији.

Позивају се предузимачи, који право имају, да поменутог дана дођу и лицитирају.

Из канцеларије грађевинског одељења општине вароши Београда, 27. марта 1903 год. № 926.

О Г Л А С

Према одобрењу управе града Београда од 12 марта ове год. ГМ 310, — држаће управа града Београда јавну усмену лицитацију, у свом грађевинском одељку на дан 31-ог марта т. г. у 10 сата пре подне, за **оправку калдрме у дворишту „Параносовог Хана“** у кварту Савамалском.

Предрачунска је цена овога посла 4079-18 дин., — а кауција у 600, — динара полаже се у готовом новцу, вредним папирима или интабулацији према закону.

Позивају се предузимачи да дођу и лицитирају.

Из канцеларије грађевинског одељења управе града Београда, 20 марта 1903 г. у Београду, ГМ 310.

Н А З Н А Њ Е

Ставља се на знање београдском грађанству, да је концесија за чишћење нужника и помијара у реону и атару београдском за 1903-ћу, 1904-ту и 1905-ту годину, уступљена Димитрију Стојановићу, овд. под прописаним условима, а по решењу општ. одбора АБр. 266.

Концесионар има права за чишћење нужника и помијара наплаћивати по 6 дин. од извађеног једног кубног метра или 0-30 пара дин. од акова.

Пријаве за чишћење треба слати непосредно концесионару у улици „Душановој“ бр. 84 кафана „Жабарац“ а у поновљеном случају (ако се концесионар позиву не одазове) економском одељењу општинском.

Концесионар је дужан, по реду примљених пријава, предузети чишћење најдаље за три дана, од дана пријаве.

Чишћење се врши искључиво ноћу.

Сваку неисправност концесионара или његових слугу у вршењу овог посла ваља достављати економском одељењу општине.

Од суда општ. београдске 10 марта 1903 год АБр. 2296 Београд.

О Б Ј А В А

Чланом 11-тим тач. 14-том закона о уређењу санитарске струке и о чувању народног здравља прописано је, да се сва стока намењена за клање и храну људску мора лекарски прегледати, и преглед у граду Београду редовно врше општински марвени лекари.

Али суд општински има уверења, да поједини грађани, на кријумчарски начин посведневно уносе у варош месо са стране — са козара или оближњих села — које није лекарски прегледано.

Како такви поступци тих грађана могу изазвати рђаве последице по здравље, суд општине града Београда позван чланом 93 закона о општинама, да се стара о здрављу људи у својој средини и да строго спречава и одклања све оно што би томе могло шкодити на основу § 326. кривичнога законика издаје ову наредбу

1, Забрањује се уношење у Београд свежег меса без уверења марвеног лекара да је исто здраво;

2, Ко се ухвати да је са стране донео у варош свеже месо, а не буде испунио услове тач. 1-ве ове наредбе, казниће се по § 326. кривичног закона од десет до сто педесет динара или од једног до двадесет дана затвора.

3, Ова наредба, коју је и Управа града Београда одобрила својим писмом од 24. фебр. 1903. год. Бр. 7673, почеће важити од данас, а казна ће се примењивати од 15. марта ове год.

Од суда београдске општине 6. марта 1903. год. КБр. 336, Београд.

О Б Ј А В А

Према решењу одбора београдске општине од 8. октобра 1902 год. АБр. 9087, а на представку суда београдске општине од 19. октобра 1902 г. АБр. 9087. господин министар народне привреде решењем својим од 24. јануара ове год. ТБр.

181 изволео одлучити, да се у „правилима о уређењу еснафа димничарског“ које је прописао његов претходник 15. јануара 1899 год. ПБр. 210, учине следеће измене, које имају ступити у живот 1. фебруара 1903 године.

I

Одељци 3 и 4 члана 3 мењају се и гласе:

„Београд и околина имају десет димничарских рејона, од којих су девет у вароши, а један ван вароши (Топчидер и Ново-Селиште).

„Рејоне одређује одбор општински према броју домова равно-мерно узев у обзир насељеност и број димњака“.

II

Члану 4. додаје се нов, по реду одељак 2, који гласи:

„По избору димничара одбор општински одређује коцком утврђене рејоне изабратим димничарима“.

Суд београдске општине објављује београдском грађанству знања ради ове измене.

Од суда београдске општине 19 марта 1903 год. АБр. 873, Београд.

Н А Р Е Д Б А

Решењем општинског одбора од 10. јануара т. год. АБр. 266, концесија за чишћење нужника и помијара за годину 1903-ћу, 1904-ту и 1905-ту уступљена је Димитрију Стојановићу, под условима, у којима су прописане санитарске-полицијске мере.

Ово решење одобрио је г. министар унутр. дела у смислу чл. 152. зак. о општинама, и исто је постало извршно и према осталим концесионарима.

Према томе, нико други нема права обављати овај посао сем поменутог концесионара.

С тога суд општине београдске у интересу здравља београдског становништва, а на основу чл. 89, 92 и 93 тач. 1-ве зак. о општинама и §. 326 крив. закона са допуном од 13. маја 1902 год. наређује:

Да у реону и атару општине београдске, нико несме износити нужничку нечистоћу, сем концесионара Димитрија Стојановића.

Ко противу ове наредбе буде поступио, биће кажњен са 50 до 150 динара новчане казне, у корист општинске касе.

Од суда општине београдске 18. фебруара 1903 год. АБр. 1721, Београд.

На основу чл. 152 закона о општинама и објашњења господина министра унутр. дела од 24. априла 1902 год. ПМ 8966 управа града Београда одобрава наредбу суда од 18. фебруара 1903 год. АБр. 1721.

№ 7655

4 марта 1903 год.

Београд

Управник Београда

Б. Маршићанин.

Суд општине београдске објављује ову наредбу грађанству београдском, ради знања и управљања.

Од суда општине београдске, 8 марта 1903 год. АБр. 2296, Београд.

